

[1970 செப்டம்பர் 3]

(இ) தமிழ்நாடு 1970-ம் ஆண்டு இனம் எஸ்டேட்டுகள் (ஒழிப்பு ரயத்துவாரியாக மாற்றுதல்) திருத்த மசோதா.

திரு. ரா. ராமச்சந்திர துரை : தமிழ்நாடு 1970-ம் ஆண்டு இனம் எஸ்டேட்டுகள் (ஒழிப்பு-ரயத்துவாரியாக மாற்றுதல்) திருத்த மசோதாவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப் பட்டு அனுமதியளிக்கப்பட்டது.

திரு. ரா. ராமச்சந்திர துரை : இம் மசோதாவை பேரவையின் முன் அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இம் மசோதா அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

(ஈ) 1970-ம் ஆண்டு மேட்டூர் நகரியம் (ஒழிப்பு-நகராட்சி நீட்டுதல்) மசோதா.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : 1970-ம் ஆண்டு மேட்டூர் நகரியம் (ஒழிப்பு-நகராட்சி நீட்டுதல்) மசோதாவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டு, அனுமதியளிக்கப்பட்டது.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : இம் மசோதாவை அறிமுகப்படுத்து கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இம் மசோதா அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

(உ) 1970-ம் ஆண்டு கிறிஸ்துவ வாரிசரிமை (ரத்து) மசோதா.

THIRU J. JAMES: Sir, I move that leave be granted to introduce the Christian Succession (Repeal) Bill, 1970.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டு, அனுமதியளிக்கப்பட்டது.

THIRU J. JAMES: Sir, I introduce the Bill.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இம் மசோதா அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

7. தனியார் அலுவல்கள்—தொடர்ச்சி.

(2) தனித் தீர்மானங்கள்—தொடர்ச்சி.

மாநில தன்னாட்சி பெற, மத்திய அரசிடம் உள்ள அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல்—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து, திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் முன்மொழிந்துள்ள தீர்மானத்தின் மீதான விவாதம் தொடரும்.

1970 செப்டம்பர் 3]

* திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு ம. பொ. சிவஞானம் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தத் தீர்மானத்திலே மாநிலங்களுக்கு சுய ஆட்சியும், அதற்கு உகந்த அந்தஸ்தை அளிக்க வேண்டுமென்றும், மத்திய அரசாங்கத்திலே கூடுதலான அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அதைப் பரவலாக மாநில அளவிலே அதிகமாக அதிகாரத்தைக் கொடுத்து அந்த விதமான ஒரு அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று அதிலே அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிற மட்டிலே திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்களுடைய கோரிக்கையானது மத்திய சர்க்காரிடத்திலே பாதுகாப்பு, பணம் சம்பந்தமான இலாகா, அதற்கு அடுத்தபடியாக ரயில்வேக்கள் இவைகளைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்கக்கூடிய அளவிலே அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அவருடைய கோரிக்கை என்று நினைக்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆட்சியிலே அவர்களுடைய கொள்கைகளை, அவர் சார்பிலே தந்திருக்கிற இந்த அரசாங்கம் அதை ஒட்டியும் கூட மாநிலத்தில் சுய ஆட்சி, மத்தியிலே கூட்டாட்சி என்ற நிலையில் இன்றைக்கு அவர்கள் வற்புறுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

பல கருத்துக்களை உற்று நோக்கும்போது எந்த விதத்திலே இந்த மாநிலத்திற்கும் மத்திய அரசுக்கும் உள்ள உறவுகள் இருக்கும். மாநில அரசுக்கு அந்த சுய ஆட்சியைக் கொடுத்தால் அதற்குப் பின்பு எந்த அளவிலே அவர்கள் முன்னேறுவார்கள். அதன் விளைவாக சாதாரண எங்களைப் போன்ற நகராட்சிகளில் உள்ளவர்கள், நகராட்சிகளில் சுய ஆட்சி, மாநிலத்தில் கூட்டாட்சி என்று கேட்கக் கூடிய நிலைமை வரும். தெளிவாக, இந்தத் தீர்மானத்திலே எதை எதை எந்தெந்த ரூபத்திலே, செய்தால் மக்களுக்கு நல்ல விதத்திலே இருக்கும் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி எனக்கு ஒரு பக்கம் ஒரு எண்ணம் இருந்தாலும் கூட, இப்போது சாதாரணமாக நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் மட்டுமல்ல. பல நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்கு நம்முடைய மாநில அரசாங்கத்திலே பணம் இல்லை என்பதை சர்க்கார் பதிலிலிருந்து தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதிலே மத்திய சர்க்காரிடத்திலே சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். என்னென்ன சலுகைகள் அளிக்கப்பட வேண்டும்? சில மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்ற சலுகைகள் பாரபட்சம் காட்டப்படுகின்றது என்று அறைகூவலை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதே நேரத்தில் மத்திய சர்க்காருக்கு பல ரூபமாக நமது மாநிலத்திலிருந்து வரிகள் செல்லுகின்றன. வருமான வரி, சென்ட்ரல் எக்ஸைஸ், வரிகள் போன்றவைகளை வைத்துக் கொண்டு இந்த மாநிலத்தில், இந்த நிதியை வைத்துக் கொண்டு ஆட்சி நடத்த முடியுமா என்பதைத் தீர ஆலோசிக்க வேண்டுகிறேன்.

[திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா] [1970 செப்டம்பர் 3]

பலவிதமான பெரிய திட்டங்கள் நாம் எடுக்கின்ற இதே நேரத்தில், இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் எல்லைத் தகராறு ஏற்படுவதைப் பார்க்கிறோம். முன்பெல்லாம் மத்திய சர்க்காரிலே ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆளும் கட்சியாகவும், அதே நேரத்திலே மாநிலங்களிலே அதே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சி செய்து வந்த காரணத்தினாலே சிக்கல்கள் இல்லாமல் அதிகக் கஷ்டம் இல்லாமல் பிரச்சினை இல்லாமல் இருக்கிற காலமாக இருந்தது. ஆனால் 1967-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு என்ன ஏற்பட்டது என்று சொன்னால் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வேறு கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்த பின்பும் மத்திய சர்க்காரிலே காங்கிரஸ் வந்து பின்பு அது இரண்டாக உடைந்த பிறகு பார்க்கும்போது சாதாரணமாக இந்திய நாட்டிலே ஒற்றுமை இல்லை.

ஒரு மாநிலத்தில் தண்ணீர் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது, ஒரு மாநிலத்தில் ஒரு நதி புறப்பட்டு அடுத்த மாநிலத்தில் பாய்ந்து சென்று கடலிலே விழுகிறது. ஆனால் அந்தத் தண்ணீரைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் இரண்டு மாநிலங்களுக்கும் தகராறு இருக்கிறது. கேரளாவை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே இருந்து புறப்படுகின்ற நதியிலே அதிகமாகச் செல்லும் தண்ணீர் பெரும் அளவிலே கடலில் கலந்து யாருக்கும் பிரயோசனம் இல்லாத அளவுக்கு இருக்கிறது. அந்த நீரைக் கேட்கும்போது அபிப்பிராய பேதம் இருக்கின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதே மாதிரி மைசூரை எடுத்துக் கொண்டால் 'தண்ணீர் எங்களுக்கே காணவில்லை; தமிழ்நாட்டுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது' என்று கூற ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பல மாநிலங்கள் இந்திய நாட்டில் இருந்தாலும் கூட ஒவ்வொரு மாநிலமும் மற்ற மாநிலங்களை ஏதோ அன்னிய தேசத்தைப் பார்ப்பதைப் போல பார்க்கக்கூடிய சூழ்நிலை வளர்வதை மறுக்க முடியாது.

அப்படிப்பட்ட நிலையில் சுயாட்சி வந்தால் எப்படிச் சமாளிப்போம். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் காரணமாக கேரள மாநிலத்திலே உள்ள மக்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை, அடுத்த மாநிலங்களுக்குச் சென்று வேலை தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உத்திரப்பிரதேசத்திலிருந்து நம் முடைய டாக்டர்களை யெல்லாம் கூடக் கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தேவையாக இருக்கிறது என்று அவர்கள் நம்மிடத்தில் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்ற நிலைமையை இப்பொழுது பார்க்கிறோம். இப்படியாக ஒரு மாநிலத்திலுள்ளவர்கள் இந்தியர்கள் என்ற முறையிலே தங்களுடைய மாநிலத்திலே வேலை கிடைக்கவில்லை என்றால் அடுத்த மாநிலங்களுக்குச் சென்று வேலைவாய்ப்புப் பெறக்கூடிய சூழ்நிலை யெல்லாம் இருக்கிறது. இங்கே சுயாட்சி, அங்கே கூட்டாட்சி என்று வந்தால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு முடியுமா? அங்கங்கே சுயாட்சி பெற்ற மாநிலங்களில் எப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம் உள்ளவர்கள் அமைச்சர்களாக வருகிறார்களோ எந்தக் கொள்கையையுடைய கட்சிகள் வருகின்றனவோ என்று இப்பொழுதே நாம் யூகித்துச் சொல்ல முடியாது. இப்படி வருகிற நேரத்திலே ஒரு மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்றொரு மாநிலத்

1970 செப்டம்பர் 3] [திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா]

திற்குச் சென்று வேலை வாய்ப்புப் பெற வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று அங்குள்ளவர்கள் முடிவு செய்தால் என்ன நிலைமை ஏற்படும்?

மாநிலத்தில் சுயாட்சி, மத்தியில் கூட்டாட்சி என்றால் எப்படிப் பட்ட நிலைமையில் இருக்கும் என்பது புதிராக இருக்கிறது.

அது மட்டுமல்ல. மத்திய சர்க்காரிலே வேலை வாய்ப்புகளைப் பொறுத்த வரையிலும் மற்றும் பாரீன் சர்வீஸ் என்ற முறையிலேயும் நாம் இங்கிருந்து அனுப்புகிறோம். அவர்களிலே தேர்ச்சிப் பெற்றவர்கள், அனுபவம் பெற்றவர்கள் என்ற முறையிலே மாநிலத் திற்கு எவ்வளவு என்ற முறையிலே மத்திய சர்க்கார் பொறுக்கிக் கொள்ளக்கூடிய முறையின் காரணத்தினால் தமிழ்நாட்டிலே இருந்து அதிகமான அதிகாரிகள் சென்று அங்கே நல்ல வேலை வாய்ப்புப் பெற்று அவர்களுடைய அறிவை எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. மாநில சுயாட்சியின் மூலமாக மத்தியக் கூட்டாட்சிக்கு வருகின்றவர்கள் அந்தந்த மாநிலங்களினுடைய பிரதிநிதிகள் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு மாநிலத்திற்கு இவ்வளவுதான் எடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் நம்முடைய நிலைமை என்னவாகும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சுயாட்சி மாநிலத்திலே கூட்டாட்சி மத்தியிலே என்பதால் இப்படிப் பல சிக்கல்கள் ஏற்படக் கூடிய நிலைமை இருப்பதால் எப்படித் தீர்க்கப் போகிறோம் என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருக்கிறது.

இதிலே இருக்கக்கூடிய உள்நோக்கம் என்ன வென்றால் மாநில சுயாட்சி கேட்கிறார்கள். கொடுத்துவிடுகிறார்கள் வந்துவிட்டது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதற்குப் பின்னாலே ஆங்காங்கே உள்ள நகராட்சிகள் என்ன கேட்பார்கள் என்று சொன்னால் நகராட்சிகளுக்கும் சுயாட்சி தரவேண்டும். மாநில சர்க்காரால் நகரசபைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நகராட்சிகளைப் பொறுத்தவரையிலே ஓரளவிற்கு போலீஸ் வைத்துக் கொண்டு நடத்தக்கூடிய அளவிலே போலீஸைப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் சிறிய சிறிய குற்றங்கள், மலஜலம் கழித்தல், யாரையாவது திட்டிவிடுவது போன்ற குற்றங்களுக்கு நடவடிக்கை எடுப்பதையும் நாங்களே கவனித்துக் கொள்கிறோம் என்று சொல்லி அதற்காகப் போராடக்கூடிய நிலைமையெல்லாம்கூட வரலாம். நான் நகராட்சித் தலைவர் என்ற முறையிலே சொல்லிக்கொள்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு இடத்திலே பேசியதாகப் பத்திரிகைகளில் வந்தது, அது உண்மையோ இல்லையோ தெரியாது. மாநிலத் திலே சுயாட்சி, மத்தியிலே கூட்டாட்சி என்ற முறைப்படி நகராட்சிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட சுயாட்சி உரிமையை ஏன் கொடுக்கக் கூடாது என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் அதனுடைய அமைப்பு வேறு, இது வேறு என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள், இது உண்மையோ தப்போ எனக்குத் தெரியவில்லை.

எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் நகரசபையிலே தீர்மானம் போட்டாலும் கடைசியாக அது மாநில அளவிலே வந்து ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டிய நிலைமைதான் இருக்கிறது. சாதாரணத் தொழிற்

[ஏ. அ. சுப்பராஜா] [1970 செப்டம்பர் 3]

சாலைகள்கூட அமைப்பதற்கு மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டுப் பெற வேண்டியிருப்பதால் தொழில் வாய்ப்புப் பெருக முடியாமல் இருக்கிறது என்று சொல்வதைப்போல நகராட்சிகளும் நாங்களே தொழில்களை வைத்துக்கொள்ளவும், அபிவிருத்தி செய்யவும் சிறிய சிறிய குற்றங்களைத் தடுப்பதற்கும் நடவடிக்கை எடுத்தால் என்ன? ஏன் செய்யக் கூடாது மாநில சர்க்காரிடத்திலிருந்து அனுமதி பெற வேண்டுமென்று ஏன் வைக்க வேண்டுமென்று கேட்பார்கள். ஏன் பரவலாக்கக் கூடாது என்ற கேள்வி வரலாம். இப்படி யெல்லாம் பலவிதமாகப் பரவலாகிக் கொண்டே போனால் போகப் போக எதிலே முடியும் என்று சொல்ல முடியாது.

என்னுடைய கருத்து என்னவென்றால் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து ஒரு சிலவற்றைத்தவிர—மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்களோ அதேமாதிரி மாநிலத்திலே உள்ள பல அதிகாரங்களை ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய நகரசபைகளுக்கும் பரவலாக்க வேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் உங்களுடைய கொள்கை அங்கே எப்படிப் பிரதிபலிக்கப்படுகிறதோ அதுபோல் இங்கேயும் நியாயத்தை உண்டு பண்ணும், உங்கள் கொள்கையும் பலமாக இருக்கும் என்பதைத் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அப்படிப் பார்க்கும்பொழுது ம. பொ. சி. அவர்கள் சொன்னது போல் மத்திய சர்க்காரில் இந்தியாவிலுடைய பாதுகாப்பு, நோட்டு அடித்தல் அன்னியச் செலாவணி, அயல்நாட்டு விவகாரங்கள் இவற்றைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும், மற்றவற்றை நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதைச் செய்யவேண்டியதுதான்; அது வர வேறகத்தக்கதுதான். அதேமாதிரி எப்படி அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை அதற்காகத் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்களோ அதேமாதிரி தமிழ்நாடு டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிபாலிடிஸ் ஆக்டையும் திருத்தி நகரசபைகளுக்குப் பரவலாக அதிகாரங்களைத் தரக்கூடிய முறையிலே கொண்டுவந்தால் அவர்களுடைய தீர்மானமும் நம் முடைய மனதிலே இருக்கக்கூடிய கொள்கையும் நிறைவேறுவதாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இதிலே மிக ஆர்வத்தைச் செலுத்தி மாநிலங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளாது கீழே இருக்கிற பஞ்சாயத்துக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுப்பதற்கு முயற்சிகள் செய்யவேண்டுமென்றும் அதிகாரத்தை இங்கேயும் பரவலாக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. க. ர. நல்லசிவன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் திரு. ம. பொ. சி. அவர்களின் மாநில சுயாட்சி சம்பந்தமான தீர்மானத்தின்மீது எங்கள் கட்சியின் சார்பில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்குத் தேசத்திலே மாநில சுயாட்சி வேண்டும், தங்களுக்கு அதிகப்படியான அதிகாரங்கள் உள்ள ராஜ்யங்கள் வேண்டுமென்று கோரிக்கை வந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அதற்கான அடிப்படை காரணத்தைப் பார்க்க வேண்டும். காந்தியடிகள் காலத்திலே கிராம

1970 செப்டம்பர் 3] [திரு. க. ர. நல்லசிவன்]

ராஜ்யம் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். டெல்லியிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கின்றன. மத்திய சர்க்காரிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கின்றன. மேலே அதிகாரங்கள் குவிவதைத் தடுக்க கீழே அதிகாரங்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அப்படிச் செய்தால்தான் அதன்மூலம் நல்ல பிரஜைகளாக உண்டுபண்ண முடியும் என்று அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர் பெயராலே ஆட்சிக்கு வந்தவர்கள் பெயரளவிலே கிராமப் பஞ்சாயத்து என்று நிறுவி காந்தி கனவு கண்டதை கிராம ராஜ்யத்தை நாங்கள் கண்டு விட்டோம் என்று சொன்னார்கள். இப்படி அதையே கதை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அதன் விளைவாகத்தான் இன்றையதினம் மேகாலயா ஏற்பட்டது, தனித் தெலிங்கானா வேண்டும், தனி விதர்ப்பா வேண்டும் என்ற மனோபாவம் வளர்ந்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காந்தியடிகளின் கிராம இராஜ்ய தத்துவத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் காங்கிரஸ்காரர்கள் செய்த தவறு என்ற முதல் குற்றத்தைச் சாட்ட விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக உலக அடிப்படையிலே பார்த்தாலும், அல்லது வேறு எந்த அடிப்படையிலே பார்த்தாலும் சரி அதிகாரங்கள் ஒன்று மத்தியிலே குவிந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம் அல்லது மாநிலங்களின் கையிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். மீதியுள்ள மாவட்ட அடிப்படையிலோ அல்லது கிராம அடிப்படையிலோ பிரித்துக் கொடுக்க எந்தக் கருத்தையும் எவரும் கொள்ளவில்லை என்பதை அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பரந்து கிடக்கும் இந்த நாட்டிலே, அதிகமான ஜனத் தொகை கொண்ட இந்த நாட்டிலே, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெருகிக் கிடக்கும் இந்த நாட்டிலே கிராம மட்டத்திலே அதிகாரங்களைப் பிரித்துக் கொடுத்தால் இங்கேயுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும். இதைச் செய்வதனால் சிறப்பான தேசத்தை உருவாக்க முடியும்.

மாநில சுயாட்சி அல்லது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்பதிலே எங்களுக்குக் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. மத்திய சர்க்காரிடத்திலேதான் எல்லா அதிகாரங்களும் குவிந்து கிடக்க வேண்டுமென்பதிலே எங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அந்த அதிகாரங்களை வரையறுத்து இராணுவம், தேசியப் போக்குவரத்து, தபால் தந்தி, வெளிநாட்டு உறவு ஆகிய இந்த நான்கு மட்டும் மத்திய சர்க்காரிடத்திலே இருக்க வேண்டும். மீதியுள்ள அதிகாரங்கள் அத்தனையும் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதிலே எங்களுக்கு எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடுமில்லை. அதற்காக எந்தச் சண்டையிலே வேண்டுமானாலும் அல்லது எந்தப் போராட்டத்திலே வேண்டுமானாலும் நாங்கள் கலந்துகொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்.

ஆனால், அதே நேரத்திலே, இன்னொன்றை, காங்கிரஸ்காரர்கள் செய்த தவற்றை, இந்த அரசாங்கமும் செய்யக்கூடாது என்பதற்காக நான் இந்த விஷயத்தை அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு எங்கு பார்த்தாலும், மாநில சர்க்காரும் சரி, மத்திய சர்க்காரும் சரி, எல்லாத் தேசங்களிலும் எந்த

[திரு. க. ர. நல்லசிவன்] [1970 செப்டம்பர் 3]

நிலையிலிருந்தாலும் சரி, முடியாட்சியாகயிருந்தாலும் சரி, சர்வாதிகாரமாகயிருந்தாலும் சரி, எங்கும் அதிகாரம் ஒரேயிடத்திலே குவிந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதற்குமாறாக, அதிகாரத்தைச் சகல குடிமக்களும் அனுபவிக்கும் முறையில் உண்டுபண்ண வேண்டும். அந்தக் கிராம மக்களுக்கு, மாவட்டங்களுக்கு அதிகாரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும்.

உதாரணத்திற்காக ஒன்றைக் கூறுகிறேன். இன்றைக்கு மாவட்ட அளவில் மாவட்ட கலெக்டர்தான் மகாராஜாவாக விளங்குகிறார். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நீதி, நிர்வாகம் மற்ற பல்வேறு அம்சங்கள் அவருடைய கையிலிருக்கிறது. அவர் நேரடியாக முதன் மந்திரிக்குப் பொறுப்பாக இருக்கிறார். மக்களுக்குப் பொறுப்புள்ளவராக இருப்பது கிடையாது. பெயரளவிலே மாவட்ட அபிவிருத்திக் கவுன்சில் இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையிலே நான் அதற்குப் போவதே கிடையாது. அங்கே போடுகின்ற தீர்மானம் ஒன்றுகூட நிறைவேறுதல். எனக்குத் தெரிந்தவரை, பத்து வருஷமாக என்று நினைக்கிறேன், மாவட்ட அபிவிருத்திக் கவுன்சிலில் தீர்மானம் போட்டால் அந்தத் தீர்மானம் சர்க்காருக்கு வரும். அதற்கு எப்பொழுது, நூற்றுக்கணக்கில் பிறகு பதில் வரும். அதுவும் கூட தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதாக இருக்காது. இம் மாதிரி மாவட்ட அடிப்படையிலேயும் சரி, அல்லது கிராம அடிப்படையிலேயும் சரி இன்றைக்குப் பெயரளவிலே அமைப்பு இருக்கிறதே தவிர அவைகளுக்கு உண்மையான அதிகாரம் கிடையாது.

இந்தச் சபையிலேகூட பஞ்சாயத்துக்கள் செலுத்தக்கூடிய வரியை அதிகப்படுத்துவதற்குத்தான் மசோதா கொண்டுவரப் படுகிறதே தவிர அதிக அதிகாரம் கொடுப்பதற்கு ஏதாவது ஒன்றைக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை என்பதை நான் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாநிலங்கள் தங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடிய நேரத்திலே மாநிலங்கள் தங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களை மாவட்டங்கள், கிராமங்கள் ஆகிய இரண்டுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

அதுமட்டுமல்ல, இன்னொன்றையும் என்னுடைய கட்சியின் சார் பிலே வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இராணுவம் மத்திய சர்க்காரிலே இருக்க வேண்டும். அதைப்போல ரிசர்வ் போலீஸ் இருக்கிறது, அது மாநில அரசாங்கத்தின் கையில் இருக்கவேண்டும். மாவட்ட நிர்வாக அமைப்பு இருக்கிறதே அதன் கையிலே போலீஸ் இருக்க வேண்டும் என்ற முறையிலே அந்த அதிகாரத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிக் கொண்டுவரும்பொழுது, நடைமுறையிலிருக்கின்ற பஞ்சாயத்துக்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன்கள், ஜில்லா என்று இதைக் கருத்திற்கொண்டு பார்க்கக் கூடாது. அவைகளில் தீமைகள் எல்லாம் நடக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றி யெல்லாம் நான் அதிகமாகப் பேச விரும்பவில்லை. நேற்றுக்கூட பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். யார் யாரெல்லாம் பணம் கொடுத்தார்கள் என்ற விவரங்களுக்

1970 செப்டம்பர் 3] [திரு. க. ர. நல்லசிவன்]

கெல்லாம் நான் போகவில்லை. பணம் இருந்தால் கொடுக்கிறார்கள். பணம் இல்லை என்றால் கொடுக்கப் போவதில்லை. அந்த விஷயத்திற் கெல்லாம் நான் போகவில்லை.

மாவட்ட அளவில் உள்ள கலெக்டர் இருப்பதைப்பற்றி என் னுடைய கட்சியின் சார்பில் ஒரு கருத்தை அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாவட்ட அமைப்பு என்றிருக்கிறது, அதற்குக் கலெக்டர் என்று அப்படியில்லாமல், ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட அமைப்பாக அது இருக்க வேண்டும். அதற்கும்கூட, சட்டங்களை இயற்றி முடிவுகளைச் செய்வதற்குப் பூரண உரிமை இருக்க வேண்டும். இப்படி யெல்லாம் செய்தால் நிச்சயமாக பிரிவினை மனோபாவம் என்ற அடிப்படை எதுவுமேயில்லாமல் அதை வேறுறுத்து விட முடியும். மீதியுள்ள மாநிலங்களில் மட்டும் சுயாட்சி தனக்கும் வேண்டுமென்று சொல்ல முடியாது. உள்ளத்திலே இருக்கிறதோ இல்லையோ, மீதியுள்ள மாநிலங்களிலே, புதிய அரசியல் சூழ்நிலைகளினால் எது வேண்டுமானாலும் ஏற்படுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் உண்டு என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதற்கடுத்தபடியாக நாம் இன்றைக்கு இன்னொன்றையும் பார்க்க வேண்டும். எந்தத் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டாலும் மாநில சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருடைய அனுமதியைப் பெற்றுத்தான் செய்ய வேண்டும். இப்படி ஒரே குழப்பம். சின்ன விஷயத்திற்குக்கூட மாநில அரசாங்கம் மத்திய சர்க்காரிடம் ஏங்கி நிற்க வேண்டியிருக் கிறது. நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அப்படி இருக்கக் கூடாது என்பதை. உதாரணத்திற்கு ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். கன ரகத் தொழில்கள், இரும்பு, சுரங்கம் இதுபோன்றவைகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் கையிலே இருக்கலாம். மற்றபடி சர்க்கரை உற்பத்தி, சிமெண்ட் உற்பத்தி போன்றவைகளை நடத்துவதற்கு மாநில அரசாங்கத்திற்கு எந்தவிதமான தடங்கலும் இல்லாமல் உரிமை இருக்க வேண்டும். அதேபோன்று, மாவட்ட அளவிலேயும், கிராம அளவிலேயும் மாநில அரசாங்கத்தின் தலைவரைக் கேட்டுக்கொண்டு செய்ய வேண்டும், நடத்த வேண்டும் என்ற நிலை இருக்கக் கூடாது. அதையும் மாற்ற வேண்டும்.

கடைசியாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குவியல் முறை யினால் மத்திய சர்க்காராகயிருந்தாலும் சரி, மாநில சர்க்காராக இருந்தாலும் சரி, குவிந்து கிடப்பதால் நான் அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதன்மூலம் ஏற்படுவது சர்வாதிகாரம், அதன்மூலம் ஏற்படுவது பலாத்காரம், அதன்மூலம் ஏற்படுவது பொய், ஆடம்பரம், எந்தக் குவியல் முறையாக இருந்தாலும் சரி பொருளாதாரத் துறையாகயிருந்தாலும் சரி, அரசியல் துறையாக இருந்தாலும் சரி அப்படித்தான் ஆகும். எனவே நான் கூற விரும்பு வது, பரவல் முறை மூலம்தான் ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற முடியும், அகிம்சையிலே தீர்த்துக்கொள்ள முடியும், உண்மையான, எளிமை யான ஜனநாயகத்தைப் பெறமுடியும்.

[திரு. க. ர. நல்லசிவன்] 1970 செப்டம்பர் 3

இப்பொழுது நாட்டிலேயுள்ள அதிகாரிகள் மத்தியிலேயும் சரி, அரசியல்வாதிகள் மத்தியிலேயும் சரி, ஏன் பாட்டாளிகள் மத்தியிலும்கூட, இந்த நாட்டிற்குச் சர்வாதிகாரம் வரக்கூடாது என்று பகிரங்கமாகப் பேசப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். இந்த நாட்டிற்குச் சர்வாதிகாரம் வந்தால்தான் வரட்டுமே என்று ஒரு மனோபாவம் இந்தச் தேசத்திலே வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படிச் கூறுபவர்கள் சாதாரண ஆட்கள்கூட இல்லை, பெரிய பெரிய தலைவர்கள், பெரிய பெரிய அதிகாரிகள் கூறுகிறார்கள். அதைப்பார்த்துவிட்டு கிராமத்திலேயிருக்கின்ற ஏழை எளிய மக்கள்கூட, ஒட்டுப்போட்டு போட்டு என்னய்யா ஆயிற்று, ஏதாவது புதியதாக வந்தால் அதன் மூலம் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்த முடியாதா என்ற மனோபாவம் வளர்ந்து வருகிறது. ஜனங்கள் கையிலே அதிகாரத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்காத காரணத்தால் அவர்களுக்கு இந்த விரக்தி வந்திருக்கிறது. இதை இப்படியே விட்டுக்கொண்டிருந்தால் இந்த நாடு நாசமாகிவிடும் என்பது என்னுடைய சொந்தக் கருத்து. மத்திய, மாநில, மாவட்ட, கிராமம் என்ற 4 துண்டு என்று அரசு சமமாகப் பிரித்துக் கொடுப்பதற்கு இந்தத் தீர்மானம் ஆதாரமாகயிருந்தால், நிச்சயமாக இதை ஆதரிப்பதிலே எனக்கு எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடுமில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. பி. எஸ். மணி : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகரவர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற எண்ணுகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

மாநிலத்திலே சுயாட்சி என்று எண்ணும்பொழுது இந்த மாநிலத்தை மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலுள்ள மற்றைய மாநிலங்கள் பற்றியும், சுயராஜ்யம் அடைந்து 22 ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுவருகிற நிலைகளைப் பற்றியும் நாம் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம், இந்த நாட்டிலே சுயராஜ்யம் வந்த காலத்திலேயிருந்து இன்றுவரை ஆளுகின்ற, ஆள வந்திருக்கின்ற, ஆண்டுகொண்டிருக்கின்ற ஒவ்வொரு கட்சிக்காரர்களும், உண்மையிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தங்களால் இயன்ற அத்தனை உதவிகளையும், நல்லவைகளையும் செய்து, வாழ்க்கையின் அடித்தட்டிலே இருப்பவர்கள் முன்னேறுவதற்கு வழிவகைகளை நாங்கள் செய்து வந்திருக்கிறோம் என்ற எண்ணத்திலே இந்த ஆட்சிகளை நடத்தி வருகிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சி செய்யும் இந்த மாநிலமாகட்டும், காங்கிரஸ் அல்லது சிண்டிகேட் அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் ஆளுகின்ற மாநிலங்களாகட்டும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் ஆதரவு இல்லாமல் ஆட்சி செய்யும் ஒரு மாநிலம் இல்லை என்றே சொல்லலாம். அதைக் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் இந்தியாவிலே எந்த ஆட்சி நிரந்தரமாக ஆள வேண்டுமானாலும் அது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய பூரண ஆதரவு உடையதாக இருக்க வேண்டும். ஒட்டுமொத்தமாக அதைச் சொல்லும்பொழுது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்தான் “கிங் மேக்கர்ஸ் இன் இண்டியா” என்று சொல்ல வேண்டும்.

1970 செப்டம்பர் 3] [திரு. கே. பி. எஸ். மணி]

ஆளுகின்றவர்களை ஆள வைக்கின்றவர்களே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்தான். அவர்களுடைய ஆதரவு இல்லையென்றால் எந்த ஆட்சியும் நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது. அந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய ஜனத்தொகை இந்தியாவில் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பெரிய சமுதாயம் சோம்பேறிகளாகவோ, யாசிக்கிறவர்களாகவோ இல்லை. நாட்டின் வளத்தையும், நாட்டின் சேஷம் லாபத்தையும் கருதி தேசியத் தன்மையுடன் இரவு பகல் பாராமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அளவு முன்னேறி இருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை.

மதிப்பிற்குரிய நண்பர் அவர்கள் காந்திஜி சொன்னதை நினைவூட்டினார்கள். காந்திஜி அவர்கள் சுயராஜ்யம் அடைந்த பிறகு மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு காங்கிரசைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்று சொன்னதாகக் கூறினர். இந்த நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டு இந்திய அரசியல் சட்டத்தையே தயாரித்துக் கொடுத்த பாபுஜி அம்பேத்கார் அவர்கள் சமுதாயத்தை முன்னேற்ற வேண்டுமென்று அவர் சொன்னதைப் பற்றி இப்போது யாரும் சிந்திப்பதில்லை. காங்கிரஸ் ஆளுகின்ற மாநிலங்களிலே அரிசன சகோதரர்களை நிர்வாணமாக இழுத்துச் சென்றார்கள். கடந்த தேர்தலின்போது கூட இங்கே சிறைச்சாலையிலே போட்டார்கள். ஆட்டுக்கடாவைப் பலியிடுவது போல் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கொடுமை இன்னும் நடக்கிறதே. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. அதிகாரங்களைக் கொடுத்தாலும் கட்டுப்படுத்துகின்ற மேற்பார்வை மத்தியிலே இருக்க வேண்டும். இப்போதுள்ள நிலையில் தனி ஆட்சியாகவிட்டால் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்தால் என்ன சொல்வது? இந்தியன் என்று சொல்லுவதா, தமிழன் என்று சொல்லுவதா? இந்தியன் என்ற வார்த்தையையே எடுத்துவிடுவதா? இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த ம. பொ. சி. அவர்கள் கூட தமிழன் என்று முதலிலே சொன்னாலும் நான் இந்தியன் என்று பெருமையோடு சொல்லும் தேசியத் தன்மை பெற்றவர்தான். இந்தியாவிலிருந்து நாம் பிரிந்து வாழ வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறாரா? முதலில் அதை நாம் முடிவு செய்தாக வேண்டும். எப்படி இருந்தாலும் நம்மை கண்ட்ரோல் செய்யக்கூடிய நிலையில் மேம்பட்ட சக்தி மத்தியிலே இருக்க வேண்டும்.

இப்போதுள்ள நிலையில் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடமும், மாநில அரசிடமும் குவிந்து கிடக்கின்றன. பஞ்சாயத்து நேரடியாக ஒரு காரியத்தைச் செய்ய முடியாது, பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்தின் அனுமதி வேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறதா என்று அது ஆர்.டி.எல்.ஏ. டிப்பார்ட்மெண்டின் அதிகாரத்திற்குள் அடங்கியிருக்கிறது. டைரக்டர் அனுமதி இல்லாமல் சிறு காரியத்தைக் கூடச் செய்ய முடியாது. எப்படி மத்திய சர்க்கார் எல்லா அதிகாரங்களையும் தங்கள் கையில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று குற்றம் சொல்லப்படுகிறதோ அதே போன்று மாநில சர்க்கார் எல்லா அதிகாரங்களையும் தங்கள் கையிலே வைத்திருக்கிறார்கள் என்று மாவட்ட அளவிலும், யூனியன் அளவிலும் கூறப்படுகிறது.

[திரு. கே. பி. எஸ். மணி] [1970 செப்டம்பர் 3]

இன்று ராணுவம், ரயில்வே, போஸ்ட் ஆபீஸ் போன்ற துறைகளைத் தவிர, மற்ற அதிகாரங்களை எல்லாம் எங்களிடம் கொடுத்து விட வேண்டுமென்று சொல்லும்போது அந்த அதிகாரத்தைக் கொண்டு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, அந்த சமுதாயத்தினரை முழு அளவில் முன்னேற்றுவதற்கு என்ன திட்டம் வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். அப்படித் திட்டம் எல்லாம் காலப் போக்கில் மாறிவிடும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஒரு அணை கட்டுவது என்றால் ஐந்து ஆண்டுகளிலே முடித்து விடுகிறார்கள், நெய்வேலி நிலக்கரித் திட்டம் என்றால் பத்தாண்டுகளிலே முடித்து விட்டார்கள். சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் என்றால் இப்போது துவக்கி வைக்கப்பட இருக்கிறது. ஆனால் மனிதனுக்கு மனிதன் உரிமையைக் கொடுக்க, சுதந்திரத்தைக் கொடுக்க, அரசியல் சுதந்திரத்தைக் கொடுக்க தடைகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்வளவு சீர்கேடான நிலையில் இந்த நாடு இருக்க சுயாட்சி வந்து அந்த சுயாட்சியில் இந்தத் தடைகள் எல்லாம் நீக்கப்படுமா? தீண்டாமையை ஒழிக்க திட்டம் இருக்கிறதா? இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது கூட தீண்டாமைக் குற்றம் சட்டப்படி பெரிய குற்றமாகக் கருதப்படுகிறதா என்று கேட்ட கேள்விக்கு இல்லை என்றே பதில் வருகிறது. மனிதனை மனிதன் தொட்டுக் கொள்ளக்கூட உரிமையில்லை. உங்களுடைய சமூகத்தில் படித்தவர்கள் இல்லையா, ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் இல்லையா, அமைச்சர்கள் இல்லையா என்று கேட்கலாம். ஆனால் விகிதாசாரத்தைப் பார்க்க வேண்டும். 16 சதவிகிதம் எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கான்ஸ்டிடியூஷனிலேயே இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு 2, 3, 4 சதவிகிதத்திற்கு மேல் எங்கே இருக்கிறது? எங்கள் சமூகத்திற்கு அகில இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மாநிலங்களிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரே உத்தியோகம் தோட்டி உத்தியோகம். இந்த ஒரு உத்தியோகந்தான் நூற்றுக்கு நூறாக எல்லா இடங்களிலும் கொடுக்கப்படுகிறது. போட்டி இல்லாமல் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்ற உத்தியோகங்கள் சட்ட விகிதாசாரப்படி கொடுக்கப்படவில்லை.

இந்தத் தீர்மானத்தின்படி மத்திய அரசிலிருந்து தேவையான அதிகாரங்களைப் பெற்று மாநில அரசை நடத்துவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. அதற்கு ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் அப்படி அதிகாரங்களைப் பெறும்போது இத்தனை ஆண்டுகளுக்குள்ளாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சகல வசதிகளையும் செய்து கொடுப்பதற்கான திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி அவர்களுடைய துயரைத் துடைக்க வேண்டுமென்று கூறி முடிக்கிறேன்.

* THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH: Hon. Deputy Speaker Sir, I rise to speak a few words about the resolution brought forward before the House by the hon. Member Mr. Ma. Po. Sivagnanam. The resolution is as follows:—

“ This House recommends to the Government to urge upon the Union Government to amend the Constitution so as to prevent the accumulation of more and more powers at the Centre and to decentralise powers to achieve State autonomy ”.

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

Though the intentions of the hon. Member Mr. Ma. Po. Si may be good, yet the resolution is vague. After the Constitution was framed, there have been allegations that the Centre is having more powers and States are not given so many powers. Though the Centre is having more powers, it is using them only in case of emergency.

Further, our Government has already appointed a Committee consisting of experts, to go into this matter. The great personalities manning the Committee are going into this question. We do not know what they are going to say, whether they are going to say that the allegation that more powers are not given to States is imaginary or real, or whether they are going to say that the present division of autonomy is quite sufficient for our country, or whether the Centre should be strengthened still more for they have to safeguard the entire country and we see that disintegrating forces in the country do not stand in the way of unity of the country. All these questions are before the Committee and they have still to come to a decision. Before that, by bringing a resolution like this in this House, we are indirectly compelling or indicating them to say that States should be given more powers and that Centre's powers should be curbed.

In this connection I want to state one thing. When the Constitution was framed there was no planning at all. The Constitution makers did not think that States would be asked to implement plan schemes. Moreover the regions were not divided geographically. The confusion arose because the regions were divided on linguistic basis and not on the basis of natural resources. So, planning became difficult.

Take one region. Geographically it may have one feature but due to linguistic division, one region is included in two or three different States, with the result, we find two or three State Governments pouring money for the development of the same region separately. There is waste of money. Due to the necessity of fulfilling the plan targets, the State Governments are not able to have all the money for carrying out development programmes.

What I feel therefore is that States should have strong economy. What the States want is more money to carry out schemes. Centre is also giving some money. Yesterday one of our Hon. Ministers was saying that we are not getting enough money from the Centre. But I read in the papers yesterday itself some State was complaining that Tamil Nadu had got more money from Centre, for carrying out its schemes.

What I say is, the State Governments must get more money from the Centre. When we talk of more powers for States, we will mean 'pure federalism'. But Indian Constitution is not pure federal constitution. If we wish for pure federalism, we would have so many different States.

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

The hon. Member who spoke previously wanted more powers for the State. Some other member, at the same time, stated that the Centre wants more power. If we say that the States want more powers, then they should give accounts for the money spent, whether it has been spent correctly, or not, then there will be difficulty. The State's autonomy would be hit. What we want is more money for the States.

I read in one of the books on Centre-State relationship that a former Chief Minister of this State has stated that the Centre should not ask the States to render accounts or allow for audit. There will be loopholes here and there.

We have to realise one fact, viz., that even the States are not able to come into agreement. Take the river waters matter. There has been a lot of quarrel going on between State and State. It is the Centre which has taken the responsibility of arranging meetings between the concerned States and trying to bring about a settlement any convincing them to arrive at a solution.

Take the boundary dispute between Maharashtra and Mysore. Four or five years ago, the Chief Minister of Maharashtra said that it would not be possible for the State to solve the dispute. So, even for small things, when we are not able to settle the issues, how can we expect that the States, by being given more powers, would not quarrel with each other? How can we say that they will live happily with one other, respecting each other?

Therefore I feel this is not the proper time to have this resolution. It is only after 1967, when some non-Congress Governments came to power in some States, they complained that Centre was having more powers and they demanded more powers and **more autonomy** for States. This tendency has grown only after 1967 in the States. I wish to read from a book called 'Democratic Constitution of India' by Mr. B. C. Rout:—

"Genuine apprehensions have been expressed by some people about the future of Centre-State relations in India in view of the formation of non-congress Governments in some States after the 4th general election. For instance at a Press conference at Poona after the Fourth General Election Mr N. G. Goray, Chairman of PSP stated: "The States with the non-Congress, Governments would have to see that their hunger for more and more autonomy does not eat away the Centre altogether and does not lead to internecine warfare".

Therefore this fear is there. Instead of more autonomy, more money can be given to States for their plan schemes. Our Constitution is flexible and the Central Government is not using its special powers in normal times. It is using them only in emergency.

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

In this connection I wish to quote from a book on 'Comparative study of the Indian Constitution and administration' by Mr. R. C. Agarwala. He says:—

"Indian federation is a sure improvement on other federations of the world. It incorporates what is best in both the federal and unitary forms. The basic principles of federalism are the distribution of powers between the Centre and the States the supremacy of the Constitution and the establishment of a Supreme Court to uphold and interpret the Constitution. Judged in this light, the Indian system conforms to federal principles. Critics allege that our Constitution tilts more towards unitary form by making the Centre strong. The autonomy of provinces has been considerably restricted because of the overriding powers of Centre. It is a partnership not among equals but between a strong Centre and weak units. But this charge loses ground when we study the Constitution at work. The exceptional powers of the Centre are exercised only in emergency times, not normally. The framers of our Constitution intended to make the Constitution a living organism which may rise to the occasion and tackle the unusual situations with ease and firmness. The wide powers given to Union Government are intended to face and overcome the constitutional crises and to check the separatist tendencies on the part of the States."

So what we need is more money. There I agree. We want to execute our plan schemes and it is desirable that the Centre should give us more money. So it is desirable to Press the Centre so that it could give States more money to execute plan schemes. In that way, State autonomy can work.

After 1967 many non-Congress Governments had come to power in some States and we find coalition Governments in some States with many parties in the coalition. So the question of Centre-State relationship has assumed significance. In some non-Congress States like Bengal, Bihar we have seen how trouble have shot up. So we have to wait till 1972 elections. The recent Panchayat elections have revealed to us so many new things. We should take care to study these changes.

Therefore, till 1972 elections we have to wait and see whether the non-Congress Governments also will be stable and whether the Coalition Governments will be stable and whether the Congress Governments will continue in the Centre. Also, what will happen to the Centre and whether the leaders of the country are going to fight as they are fighting for power and position now. All these things will be decided. I think, only after 1972. Till then we can discuss it as an academic subject without bringing it into this House.

If the States want more powers they will have to face difficulties later on as the Centre is facing now. Sir, municipalities also want more powers; but we are not prepared to give them more powers and make them autonomous bodies. All these

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

quarrels will go on endlessly and so we must refrain from raising this matter now. But we can demand that the Centre should give the States more money and they can convince the Centre about it.

The Centre is bound to give adequate money, because the object of the Centre is that there should be Welfare States in the country and they are not against it. Unless the States make progress, the Centre cannot be strong and unless the Centre is strong the country cannot be strong. The framers of the Constitution who are great personalities and great patriots who have sacrificed everything for the country have provided for a Welfare State. Therefore, what we have to think and fight for is a formation of a productive co-operative federation where all of us could live safely. Just like the members of a good family we have to meet and discuss and explain our difficulties to the Centre.

There are States which are backward and weak; there are States which have made some progress; there are State which have made great progress; and there are States which have not made any progress and these backward States want more money from the Centre to make progress. The States which have made great progress want to keep up the momentum of their progress and they want more money to make further progress in industry, agriculture, etc. So, when we want more money we can ask the Centre that they should provide more money since they had made great progress on the economic front. The Centre is bound to give them.

Therefore, I feel that we should not demand more autonomy for States because autonomous States also will face the same difficulties which the Centre is facing from the States. So, we should look at the country as a whole and see that we co-operate with the Centre and live as members of a good family so that the integrity of our country is maintained.

Sir in this connection, I wish to point out that instead of bringing and passing this resolution in this House, we can wait till the Centre-State Relations Inquiry Committee come to some definite conclusions and submit their report. Let us leave it to them.

I have also read in newspapers that the Government are making elaborate arrangements to hold a conference shortly to discuss the Centre-State Relations and many persons from different parts of the country have been invited to discuss this matter. We do not know what they are going to say about it—whether they will speak in favour of States or in favour of the Centre or speak in favour of status quo. So I feel that at the present juncture, we need not pass the Resolution now and we can consider it after the 1972 elections. So I wish to state that I am not in favour of this Resolution. With these words, I close my speech.

1970 செப்டம்பர் 3]

Dr. HABIBULLAH BAIG : Hon'ble Deputy Speaker, Sir, it was a surprise to me when you called upon me to speak on this Resolution. I have given my name for speaking on another non-official resolution to be moved by the hon. Member, Thiru Dikshidar. Anyway, since you have been kind enough to call me to speak, I will say something on the Resolution before the House.

Thiru Sivagnanam has moved the Resolution for the decentralisation of powers at the Centre and grant of more powers to the States. Of course as pointed out by one hon. Member a Committee has already been formed and it is going into the whole matter.

MR. DEPUTY SPEAKER : If the hon. Member wants to speak on the other Resolution, he can do so.

Dr. HABIBULLAH BAIG : That is all right. I will speak on the other Resolution.

Dr. H. V. HANDE : Hon. Deputy Speaker, Sir, in connection with the Resolution moved by the hon. Member, Thiru M. P. Sivagnanam, I would like to offer a few remarks on behalf of the Swatantra Party.

I wish to state that we are definitely for decentralization of a few items of administration. We are totally against any measure or movement which would weaken the already weak Centre. Sir, the most important thing that we have to consider is the context in which the Resolution has been brought forward. This is not the right context to bring this resolution for the simple reason that the present political climate in the country is not very, very conducive for national integration. Everywhere we find forces of disintegration and fissiparous tendencies raising their ugly heads.

In this connection I wish to cite a small example. Knife is a very useful instrument and it should be handed over to the right person at the right time. If we give this useful and sharp instrument in the hands of the warring groups, what would happen? We must give it to the person who wants to cut vegetables or fruit. In the same way we have to consider this resolution at the right time.

The question of 'Mahana Swayatchi' or increased powers for the States is very, very important. Now the States in our country are not in a very happy position. For instance, take Haryana, Gujarat, Bihar and Uttar Pradesh. Take also Maharashtra and Mysore and the disputes between them. Also, take the disputes between Tamil Nadu and Mysore and between Andhra and Mysore. Almost all the States are beginning to assert very emphatically their view point with all the political pull at their command. So, there is a great danger for the unity of the country. I am sure the Hon. Chief Minister who is here and is taking great interest in the deliberations of the House would give his dispassionate view in regard to this matter without trying to import politics.

[Dr. H. V. Hande] [1970 செப்டம்பர் 3]

Now, I want my hon. Friend, Thiru Sivagnanam to see the previous history of India. We had never been brought under one banner for a number of centuries and our India was divided into so many countries. During the time of Samart Ashoka three fourth of the country was brought under one rule and two-third of the country under Harsha. Then we had the Vijayanagar Kingdom and lot of other problems. Then there was Babar and then came the Mogul dynasty. Finally, we were under the British regime. It is painful and unfortunate but it was part of history that it was only during the British regime that Kanyakumari and Kashmir were brought under one modern administration. Then we began to function as part of one country and the unified structure came. Therefore the history of India is very important.

Under foreign rule, different parts of India were brought under one banner. We have to take that fact into consideration. But it is now rather unfortunate that, we notice fissiparous tendencies. Let us come to brass tacks.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: சுதந்திரா கட்சியினுடைய சார்பில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஹாண்டே அவர்கள் இது மிகவும் ஆபத்தான தீர்மானம் என்று இங்கே எடுத்துக்காட்டினார்கள். ஆனால், இதே மன்றத்தில் நம்முடைய தமிழரசுக் கழகத்தின் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தின் பேரில் சுதந்திரா கட்சியின் சார்பில் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மெய்யப்பன் அவர்கள், ராஜாஜி அவர்கள் டிசென்டிர்லைசேஷன் வேண்டும் என்று சொல்லியதற்கேற்ப இந்த மாமன்றத்தில் இந்தத் தீர்மானத்தை திரு. ம.பொ.சி. அய்யா அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற காரணத்தினால், அதை இந்த மன்றம் முழு மனதோடு நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். சுதந்திரா கட்சியில் இதுபற்றி இரண்டு கருத்து இருக்கிறதா என்று அறியவிரும்புகிறேன்.

DR. H. V. HANDE: I was also there when Mr. Meyyappan was making that statement. But that was some months ago. Several things had happened since then. The most important point is at what time should we have this? Mr. Meyyappan's statement was made some months ago. Several things have happened since then and that is why my revered leader Sri Rajaji has begun to feel (I am in daily touch with him) sorry at the manner in which the country was at present going, to where it is drifting.

This is a time when the writ of India is not running throughout the country. I do not want to mention parts of the country wherein the writ of India Government is not able to run. This is a time wherein the writ of even State Government is not run. What we see is the writ of goondas and fissaparus and anti-national tendencies. So this is not the time when we should pass a resolution of this type. We are not against the spirit of the resolution. We appreciate the spirit. But let us see the context? The

1970 செப்டம்பர் 3] [Dr. H. V. Hande]

time at which Mr. Meyyappan made that statement was several months ago and conditions were not so bad at that time. We are for States getting more powers.

Let us see how exactly could we augment the income of the States. In this I fully agree with the State Government. Probably every other State Government will appreciate the point, that States should get more income. How are we going to develop it? There is the income-tax. I would appreciate if a greater percentage is given to States, it would be better. We should have greater control over the resources and expenditure. By all means, let us clamour for more money for the States. But passions of people should not be whipped up in other directions. Like income-tax there is the central excise also. My submission is we should have greater devolution so that certain powers which the Central Government is now enjoying should be given to the States.

Then I come to the Central-State Relations Enquiry Committee, which our State Government have set up. That Committee has issued a questionnaire. On page 7, it has asked the following question :—

Do you advocate the transfer to the States of some of the sources of revenue at present allotted to the Centre ?
If you do, what are such sources?

My submission is we do advocate the transfer to States of some sources of revenue. I have indicated some taxes wherein we could have more share. I fully support that question of the Committee. I advocate more transfer of resources to the States.

I now come to discretionary grants. I am quite sure the Hon. Chief Minister will agree that the most important problem between Centre and State relationship is the question of 'discretionary grant'. If any State Government were to behave like a good boy

நல்ல பிள்ளையாக இருந்தால் பணத்தைத் தருவேன் என்ற ஒரு மனப்பான்மை வளர்ந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது.

Such an idea is developing fast. Whenever they do not agree with a view of a particular State, they try to squeeze. What happens is, the State, which is in dire need, is not able to have the necessary funds. The point is that simply because the view of a particular State may be different from that of the Centre in regard to any political matter, the question of 'discretionary grant' should not be made a matter of negotiation between the Centre and State.

As regards devolution of funds to States it must automatically come. Without going into merits or de-merits, it should automatically come to the State irrespective of the political party which is ruling the State or its political ideology. My submission is 'discretionary grant' is the greatest irritant between the

[Dr. H. V. Hanumanth Rao] [1970 செப்டம்பர் 3]

Centre and State relationship and because of it the State is unnecessarily forced to take up a particular attitude. That irritant should be set right.

Another irritant is 'language'. My revered leader Rajaji has been stressing the fact that we should have a decided and cylear idea of the *lingua franca* of the country. Therefore it is that he had advocated on behalf of the Swatantra Party that the issue should be settled once and for all by saying that English shall be the link language at the Centre and that each State can have its language be it Tamil, Telugu, Malayalam or Hindi as its State language. The four States in the North can have Hindi **as their language, since they are Hindi States.** But for purposes of correspondence between State and Centre and between State and State, it should be English. If there are two Hindi States, they can correspond with each other in Hindi. It is all right. But between State and Centre it should be in English. That is my point.

The other question is with regard to selection by Union Public Service Commission. In the selection by UPSC, persons with Hindi knowledge should not have any advantage over non-Hindi people. That should be properly safeguarded.

I come to another point, viz., industrial licensing policy. I fully agree with the Hon. Minister for Industries that industrial licensing policy should be decentralised. There should be decentralisation of the powerful organisation that is now having control over this at the Centre. This question should be discussed by all Chief Ministers and some sort of agreement should be arrived at so that it will be possible for States to start industries when they have the material and equipment.

With regard to IAS and IPS, they are good and no extra advantage should be given in recruitment to IAS and IPS to persons knowing Hindi IAS or IPS may belong to any region but if he comes to another region, he learns the language of that State and he will have an idea of the other State also. The IAS and IPS officers are all-India service people and those services should be carried on.

One point should be stressed and that is, that under no circumstances, any opportunity should be given for 'secession'. There is no question of any part seceding After a lot of experiment and after a lot of trials and tribulations, we are now fortunately functioning as one country. There should be no talk of any secession. Any talk about secession should not be allowed, from now on. What we require now is a strong Centre. That is absolutely necessary when we have two countries round us which are trying to gobble us. Centre should be strong. Let us take political parties be it Congress (O), Swatantra etc. I find one tendency. State units are now having greater voice. State unit gives directions. We find it in some political parties. What is the

1970 செப்டம்பர் 3] [Dr. H. V. Hande]

ultimate result? More and more, M.Ps. are now thinking, wanting or hankering to become M.L.As. That dangerous trend is there.

There are the municipalities. It is now argued that greater autonomy should be given to municipalities. The hon. Member Mr. Subbaraja and the republican party member were pleading for greater autonomy for municipalities. The State is trying to grapple with the problem but we are not able to give greater autonomy to the municipalities within the State, for the simple reason administratively it is very difficult.

The same difficulty which the State is finding in regard to giving greater autonomy to municipalities, is also faced by the Centre in regard to giving greater autonomy to the States. Therefore, I wish to state that we should not incite and whip up the passions of our people. But I fully subscribe to the view that we should have greater areas of taxation and greater areas of administration. Now when the inter-State river disputes are not solved and when there is also danger from foreign countries and tension all around, we should be careful in asking for full autonomy.

Sir, with the permission of the Chair—I already took permission from the Hon. Speaker—I shall only read a passage written by my distinguished leader, revered Rajaji in 'Swarajya' dated 5th September 1970, with regard to the demand for a State flag. This question of flag was not there a few months ago when Thiru Meiyappan expressed that opinion. Now the whole mentality of the people is changing and the demand for a separate State flag is a new development. So, our revered Rajaji says—

'The suggestion that each State in the Union may have its flag of some chosen pattern quartering the Union flag in it. (or perhaps the other way about, quartering the chosen State symbol but carrying the Union flag) may be supported or opposed on academical grounds. But, at the present juncture with so many inter-State disputes pending it would be most unwise to add flags to the prevailing atmosphere, as these together with parochial quasi armies would make the disputes acquire a new martial stimulus. This is an objection to the proposal which should be deemed decisive. The proposal is—

'from the pragmatic angle quite uncalled for and is conceived only to make a score against rival political parties. The nation is interested in peace and harmony more than symbology and name-changing.

I am glad Sri Karunanidhi (he quotes the name of our Chief Minister)

'is going to consult the Legislative Assembly of Tamil Nad on the flag question. In view of the adverse opinions expressed by almost all important Chief Ministers and Members of Parliament and the press in general, I hope the Assembly will advise Sri Karunanidhi to drop the matter.'

Dr. H. V. Hande [1970 செப்டம்பர் 3]

This is how he has written with regard to the question of flag and he has no axe to grind. He wants a peaceful and united country and people from one State loving other people in other States as brothers and sisters. That sort of feeling should be aroused and cultivated and I am sure that the deliberations in this House would in a larger measure produce that conducive atmosphere which is very, very essential for the saving of our country.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது அவைமுன் இருக்கும்படியான உத்தியோகப் பற்றற்ற தீர்மானத்தின் மீது சென்ற தடவையே பேசி, இப்பொழுதும் எல்லா அங்கத்தினர்களும் கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தீர்மானத்தின் வாசகத்தை இந்த சந்தர்ப்பத்திலே படித்துப்பார்க்க வேண்டும். நான் சட்டத்திலே நிபுணன் இல்லை. சட்டம் அதிகம் தெரியாதவன். சாதாரண விவசாயி. இந்தத் தீர்மானத்தைப் படித்தால், என்ன இருக்கிறது?

“மாநிலங்கள் சுயாட்சி அந்தஸ்தை உடையனவாக இருக்கும் வகையில் அவற்றிற்குக் கூடுதலான அதிகாரங்களை வழங்கவும், மத்தியில் மேலும் மேலும் அதிகாரங்கள் குவிந்து கொண்டிருப்பதைத் தவிர்க்கவும் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு ஆவன செய்யுமாறு மத்திய அரசினை வற்புறுத்தும்படி தமிழ்நாடு அரசுக்கு இப்பேரவை பரிந்துரை செய்கிறது”. இது தீர்மானம். இதைத் திரு. ம.பொ.சி. அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே, அரசியல் நிர்ணயச் சட்டப்படி, மத்திய சர்க்காருக்கு இன்னின்ன அதிகாரங்கள், மாநில சர்க்கார் களுக்கு இன்னின்ன அதிகாரங்கள் என்பது வரையறுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு மேல் என்னென்ன கொடுக்கலாம் என்பது வேறு.

மாநிலத்திற்கு சுயாட்சி வேண்டும் என்பது அவரவர்களுடைய மனப்பான்மையைப் பொறுத்தது. மாநிலங்களுக்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்று கேட்பது கூட அந்த அடிப்படையில் இருக்கலாம். இன்றைக்கு அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்திற்குப் பின்னால், மத்திய சர்க்காருக்கு என்னென்ன அதிகாரங்கள் குவிந்து விட்டன? ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் தானே இருக்கின்றன? நாமாக எதையாவது நினைத்துக்கொண்டு அதிகாரங்கள் குவிந்துவிட்டன என்கிற அடிப்படையில் கருதுவதாக இருக்கிறது. சுவப்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏற்கனவே, கான்ஸ்டிடியூஷனிலே இன்னின்ன அதிகாரம் இருக்கவேண்டும் என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது, “மேலும் மேலும் அதிகாரங்கள் குவிந்து கொண்டிருப்பதை” என்றால், கான்ஸ்டிடியூஷனை மீறி இஷ்டப்படி மத்திய சர்க்கார் எடுக்கிறார்கள் என்று பொருளா? சர்வாதிகார ஆட்சி வந்தால் எடுப்பார்களோ, என்னவோ தெரியாது. ஆனால், இப்பொழுது, “மேலும் மேலும் குவிந்திருக்கிறது” என்றால், மாநிலங்களுக்குக் குறைந்திருக்கிறது என்ற நிலையா? இல்லை.

1970 செப்டம்பர் 3]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: முதலிலே அரசியல் சட்டம் உருவாக்கப்பட்ட நேரத்தில் தொழில்களைப் பொருத்தவரையில், மத்திய சர்க்கார் இன்னின்ன தொழில்களை வைத்துக் கொள்வது, மாநில சர்க்கார்கள் இன்னின்ன தொழில்களை வைத்துக் கொள்வது, உரிமைகள் வழங்குவது என்று வரையறுக்கப்பட்டது. தேவைப் படும் நேரத்தில், பாதுகாப்பை உத்தேசித்து, சில தொழில்களை மத்திய சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று பொடிவைத்து அரசியல் சட்டம் உருவாக்கப்பட்ட காரணத்தால், நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு ஆக்ட் கொண்டு வந்து, மாநிலங்கள் தொழில்களுக்கு உரிமை தரும் அந்த அதிகாரத்தை மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டது. அதுதான், மேலும், மேலும் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்படுவது என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: முதல் அமைச்சர் பொடியைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். பொடியைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளத்தானே பாராளுமன்றத்திற்குப் போகிறார்கள். எதற்காகப் போகிறார்கள்? அதிகாரம் குவிந்ததற்குக் காரணம் செளகரியத்திற்காகச் செய்யப் படுகிறது. அது பற்றி மீண்டும் பேசலாம் பாராளுமன்றத்தில்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: தலைவர் அவர்களே, தீர்மானத்தின் வாசகத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். அதை முதலிலேயே விளக்கிவிட்டால், ஒரு சமயம் ஆதரிப்பார்களோ என்ற ஆசையில் விளக்க விரும்புகிறேன். இந்த வாசகத்தில், “மேலும் மேலும் அதிகாரங்கள் குவிந்து கொண்டிருப்பது” என்பதை ஆட்சேபிக்கிறார்கள். “ரெஸ்ட்ரிக்டிவ் பவர்ஸ்”, மிச்ச அதிகாரம் என்று இருப்பதால், நிறைய அதிகாரம் குவிந்து கொண்டிருக்கிறது. ப்ளானிங் கமிஷன் என்பது அரசியல் சட்டப்படி அமைந்த ஒன்று இல்லை. ப்ளானிங் கமிஷன், பணத்தைக் கொடுக்கும் நிலையில் இருந்து கொண்டு மாநிலங்களை ஆட்டிப்படைக்கிறது. அந்தக் கருத்தை யெல்லாம் வைத்துத்தான் இந்த வாசகத்தை வைத்திருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்று அண்மையிலே காமராஜர் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதையும் ரூபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு இந்த விவாதத்தில் ஈடுபடுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: முதல் அமைச்சர் சொல்லி, காமராஜர் பேசியதை அறிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையில் நான் இல்லை. அவசரப்படுகிறார்கள். வருகிறேன் அதற்கும். எனக்குப் புத்தி சொல்லுவது, ஆலோசனை சொல்வது, இவர்தான் செய்ய வேண்டுமா?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: நான் அவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லக்கூடிய பெரியவனும் அல்ல; அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் அளவுக்குக் கருத்திருமன் அவர்கள் பரந்த மனப்பான்மை உள்ளவர்களும் இல்லை. அது எனக்குத் தெரியும். ஒரு வேளை, பேசும் நேரத்தில், அதை மறந்து விடக்கூடாது என்று, அவருடைய அளிஸ்டெண்டாக இருந்து அந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறேன்.

[1970 செப்டம்பர் 3]

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவர் அவர்களே, அந்த அசிஸ் டெண்டுக்குப் பரந்த நோக்கம் இல்லையென்று தெரிவித்துவிட்டார்கள். நண்பர் என்று சொல்லும்படியாகப் பொடி வைத்துப் பேசுகிறார்கள். நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர் பொடி வைத்துப் பேசுவதிலே மிகவும் கெட்டிக்காரர். அதுவும் அவர் பேசுவது ரொம்பவும் காரம் உள்ள பொடி. நான் பேசுவது முழுவதையும் கேட்டுக்கொண்டு, பின்னால், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

மாநில சுயாட்சி என்பது சாதாரண, பிரச்சினை அல்ல, என்னமோ, ஏதோ என்று விட்டுவிடுவதற்கில்லை. எதிர்காலத்தில் நம்முடைய மக்களையெல்லாம் பாதிக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். மாநில ஆட்சிக்கு அதிகாரம் வேண்டுமென்பதிலே அரசுக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபமும் இருக்க முடியாது, எனக்கும் ஆட்சேபமே இருக்காது. ஆனால் எந்த வகையான அதிகாரம் இருக்க வேண்டும், எத்தகைய நிலைமை இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்தத் தீர்மானத்திலே சொல்கிற மாதிரி, திரு. காமராஜ் அவர்கள் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. மாநிலத்திலுள்ள மக்களுக்கு அதிக சேவை செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக அதிக அதிகாரம் தேவை என்று சொல்லியிருப்பார். இது காட்டாட்சி மாதிரியாக இருக்கிறது. திரு. காமராஜ் அவர்கள் “மாநில சுய ஆட்சி” என்று சொல்வாரா? அப்படிச் சொல்வதற்கு அவருக்கு மனம் இருக்குமா? “அதிகாரம் அதிகம் வேண்டும் என்று சொல்கிறார்களே, இந்தியப் பிரதமர் அவர்கள் ஏன் இந்த மாநில முதலமைச்சர் அவர்களையெல்லாம் கூட்டிக் கலந்து பேசக்கூடாது?” என்று சொல்லியிருப்பார். அதிகாரம் என்றால் நிதி அதிகாரம் வேண்டுமா? அல்லது எத்தகைய அதிகாரம் வேண்டும் என்பதை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். எல்லா மாநிலங்களையும்விட நம்முடைய மாநிலத்திற்கு நிதி உதவி குறைவாகக் கிடைக்கிறது, பாரபட்சம் காட்டப்படுகிறது என்றால் அது சிந்திக்கக்கூடிய விஷயம், சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம்.

பைனான்ஸ் கமிஷன் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று வரிசையாகப் போட்டாகிவிட்டது. பிளானிங் கமிஷன் எப்படி வந்தது? அதனால் நமக்கு ஏதாவது நஷ்டம் ஏற்பட்டதா? அப்படி நிதி விஷயங்களில் நமக்குக் குறைவு ஏற்படுமானால் அதை சீர்ப் மினிஸ்டர் கான்ஃப்ரன்ஸ் லேயும், நேஷனல் டெவலப்மென்ட் கவுன்சிலிலேயும் சொல்வதற்கு வாய்ப்புத் தரப்பட்டிருக்கிறதே. அதில் வாதாடி கேட்டுப் பெறலாமே. தமிழ்நாட்டிலே இருந்தும் பாராளுமன்றத்திற்குப் பிரதிநிதிகள் போயிருக்கிறார்கள். அங்கே ஏமாற்றுதல் நடந்தால், தவறு நடந்தால் அதைக் கண்டித்துச் சொல்ல நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. “சுயாட்சி” “அடானமஸ் பாடி” என்ற நிலைமை ஆபத்தான நிலைமை. நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து இருக்க வேண்டும். தேசிய ஒருமைப்பாடு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே நாம் உறுதி

1970 செப்டம்பர் 3] [திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

மொழி எடுத்துக் கொண்டோம். அந்த உறுதிமொழி என்ன ஆனது? நாம் மனம், மொழி, செயல் இவைகளில் நல்ல பண்புகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

தேசம் விடுதலையடைந்தபோது முதன்முதலில் பாகிஸ்தான் என்ற ஒரு பெரிய பூதம் கிளம்பியது. முதன்முதலில் ஜனப் ஜின்ன அவர்கள்தான் இந்தப் பூதத்தைக் கிளப்பிவிட்டார்கள். நாட்டைப் பிரித்து துண்டுபோடும்படியாக நிலைமை ஏற்பட்டது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையின் காரணமாக, இந்தியா சுதந்திரத்தைப் பெற வேண்டுமென்பதற்காக நாடு துண்டாக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் எல்லாம் கஷ்டப்பட்டார்கள். நாம் தெற்கே இருக்கிறோம். இதனால் நமக்கு அதிகக் கஷ்டம் தெரியவில்லை. வடக்கே உள்ள மக்கள் நாடு பிரிவினையினால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். வெள்ளையனுடைய வளர்ப்புப் பிள்ளையாக பாகிஸ்தான் உருவாகி, பின்பு தனி நாடாகி, 1965-ம் ஆண்டில் நம் நாட்டின்மீது படையெடுக்கக்கூடிய அளவிற்கு பாகிஸ்தான் வந்தது.

இப்போது “சுயாட்சி” என்ற நிலைமை எதிலே கொண்டுபோய் விடுமோ என்று தெரியவில்லை. தனித்தனி நாடுகளாக இருக்கக் கூடாது, எல்லோரும் சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு செய்தோம். நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும். மாநிலத்திற்கு அதிகமான நிதி வேண்டும் என்பதிலே நாம் எல்லாம் சேர்ந்து போராடுவோம். இந்தக் கருத்தை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர் கேட்பது வேறு. மத்திய சர்க்காரையும் தாண்டி, “மாநிலத்திலே சுயாட்சி, மத்தியிலே கூட்டாட்சி” என்கிறார். என்ன கூட்டாட்சி, கொய்லிஷன் கவர்ன்மென்ட்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: கூட்டணி ஆட்சி தத்துவம் வேறு, கூட்டாட்சி தத்துவம் வேறு.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: கூட்டாட்சி என்றால் என்ன? கூட்டணி ஆட்சி என்றால் என்ன? இதெல்லாம் “ஜக்ளரி ஆஃப் வேர்ட்ஸ்” தான். கூட்டாட்சி என்றால் என்ன அர்த்தம்? (ஒரு குரல்: அகராதியை எடுத்துப்பாருங்கள்) நான் “கொய்லிஷன் கவர்ன்மென்ட்” என்றுதான் சொல்வேன். மத்திய சர்க்காரைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும்.....

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: கூட்டாட்சி வேறு, கூட்டணி ஆட்சி வேறு என்பதை வற்புறுத்திச் சொன்னேன். கூட்டணி ஆட்சி என்பது பல கட்சிகள் சேர்ந்து உருவாகிற ஆட்சி. இப்படி சில இடங்களில் நடைபெற்றிருக்கிறது. கூட்டாட்சி என்பது ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் பிரதிநிதித்துவம் உள்ள முறையில் அமைந்திருப்பதாகும்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: தலைவர் அவர்களே, இன்னும் புரிய மாட்டேன் என்கிறதே. (சிரிப்பு) (திரு. ம. பொ. சி. தம் இருக்கையைவிட்டு எழுந்தார்) இவர் யார் என்னுடைய பேச்சில் தலையிட?

[1970 செப்டம்பர் 3]

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய தீர்மானத்தின் மீதுதான் அவர்கள் கருணைகூர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர் கோவைக் கம்பரானதால், இன்னும் தமிழில் விளக்க முற்படுகிறேன். அரசுகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இருப்பதற்குப் பேரரசு என்று பெயர். அது கூட்டரசு. என் தீர்மானத்தின்மீது இப்பொழுது விவாதம் நடந்துக்கொண்டிருக்கிறது. “இவர் யார் தலையிட” என்று சொல்வது என்ன ஜனநாயகம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ராஜ்யங்கள் மனம் ஒப்பி கலந்து இருப்பது சமஷ்டி ஆகும். ஆங்கிலத்தில் இதை பெடரல் கவர்ன்மென்ட் என்று சொல்லுகிறோம். சமஷ்டி முறை சரியான பெடரல் முறையாக அமையவேண்டும். கான்ஸ்டிடியூஷனைத் திருத்த வழி இருக்கிறது. நேற்றைக்கு நாடாளுமன்றத்தில் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி மகத்தான வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். அரசியல் சட்டத்திற்கு விசுவாசம் எடுத்துக்கொண்டோம் என்றால், அரசியல் சட்டத்திலுள்ள தவறானவற்றை நீக்கி, நல்லவற்றைப் பயன்படுத்துவதற்கு விசுவாசம் எடுத்துக் கொண்டோம். திருத்தத்திற்கும் சேர்ந்துதான் விசுவாசம் எடுத்துக் கொண்டோம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவர் அவர்களே, அவர் அரசியல் சட்டத்தைக் கட்டிக்காத்தால் நல்லதுதான். அரசியல் சட்டத்தையே எரிப்போம் என்று சிலர் தோன்றவில்லையா? தனி நாடு வேண்டும் என்று சிலர் கேட்கவில்லையா? அடைந்தால் திராவிட நாடு இல்லையேல், சடுகாடு என்று சொல்லவில்லையா? இப்போது என்ன சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம்? தனி நாடு கோரிக்கையை விட்டுவிட்டோம், ஆனால் அதற்கான காரணங்களை விடவில்லை என்கிறோம். தெலுங்கிலே ஒரு பழமொழி, “தானிக்கு பேர் ஏழி” என்று சொல்வார்கள். அதுபோல் தனிநாடு கோரிக்கையை விட்டுவிட்டோம். ஆனால் அதற்கான காரணங்களை விடவில்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்? தனி நாடு கோரிக்கை வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் நாங்கள் சந்தேகப்படுகிறோம். இது நாட்டிற்கு நல்லது அல்ல. நாட்டினுடைய ஐக்கியத்திற்கு நல்லதல்ல.

இப்போது மாநில சுயாட்சி என்ற பூதத்தைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறார் அல்லவா? மாநில சுயாட்சி என்ற பிசாசுக்கு ஒரு தனிக்கொடி, ஒரு தனி அடையாளம் வேண்டும். முதலிலே தனிக்கொடி நாட்டுக்கே வேண்டுமென்றார்கள். இன்றைக்கு நாட்டில் உள்ள சூழ்நிலை காரணமாக மக்களுடைய உணர்ச்சியை வேறுவிதமாகத் திருப்பிவிடுவதற்கு இந்த கொடிப் பிரச்சினையைக் கிளப்பிவிட்டு விட்டார்கள். இன்னும் “ஏன் மத்திய சர்க்காரிடத்தில் கேட்கிறோம் என்றாக் கொடியோடு தேசியக் கொடியை இணைத்துக்கொள்ள விரும்புவதால் தான்” என்று சொல்கிறார் ஒருவர். இன்னொருவர் தேசியக் கொடியை இணைக்காமலேயே தங்களுடைய கொடியைப் போட்டுக் கொண்டு போவோம் என்கிறார்.

இந்தக் கொடி விவகாரம் சாமான்யமானதாக இருக்கலாம். ஆனால், இது எங்கே கொண்டுவரப்படும் என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

1970 செப்டம்பர் 3]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: நேற்று நான் கன்னியாகுமரிக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே படகுகளுக்குக் கூட நீலக்கொடி கட்டப்பட்டிருந்தது. இங்கே நாங்கள் அமைத்திருக்கிற தேசியக் கொடியோடு நீலத்துணியில் படகின் சின்னமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. படகுகளுக்குக் கூட கொடியிருக்கிறது என்றால் ஒரு மாநிலத் திற்கு என்று கொடி இருக்கக்கூடாதா என்று சொன்னேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : மக்களிடத்திலே உணர்ச்சியை ஊட்ட இந்தப் பொடிதான் போடவேண்டாம் என்று சொல்கிறேன். மாநிலத்திற்கு சுயாட்சி, மாநிலத்திற்கு கொடி என்கிற பிரச்சினைகள் எல்லாம் எதற்காக? இந்தக் கொடிப் பிரச்சினை மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை எந்தவகையிலாவது உயர்த்துவதற்குப் பயன் படுமா? மக்களுக்கு வேண்டியது உணவு, உடை, உறைவிடம்.

“ உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேராதிபல்வது நாடு ”

என்று வள்ளுவர் சொல்கிறார். பசியைத் தீர்க்க, பிணியைத் தீர்க்க நாம் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்துவிட்டோமா? அதையெல்லாம்விட்டு இப்போது எதற்காகக் கொடிப் பிரச்சினை? “ இதற்கு சட்டசபை அனுமதி வேண்டும் ” என்று ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள்.

உங்களுக்கு மெஜாரிட்டி இருக்கிறது. நாங்கள் வேண்டாம் என்றாலா நிற்கப்போகிறது? ஊரெல்லாம் ஏற்கனவேயே கொடி பறக்கவிட்டுவிட்டு இப்போது சட்டசபை அனுமதி என்று கொண்டு வந்து எங்களை எல்லாம் அவமானப்படுத்தத்தான் போகிறீர்களே தவிர வேறு என்ன? இதைப் பற்றிய பிரச்சினையை வெளியில் கிளப்பு வதற்கு முன்னதாகவே இந்தச் சட்டசபைக்கு அந்த விஷயத்தைக் கொண்டுவந்தீர்களா? டெல்லிக்கு எழுதிவிட்டீர்கள். பத்திரிகை களுக்குக் கொடியைக் கொடுத்துவிட்டீர்கள். நேரில் டெல்லிக்கு இரண்டுபேர் போய் இருக்கிறார்கள். மாநில சட்டசபையின் அனுமதியைப் பெறுவோம் என்றால் தத்துவம் என்ன? இந்த மாதிரி சுயாட்சி கொடி எல்லாம் வருவது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்றுதான் தெரி வித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மக்கள் ஆதரவு கொடுத்தார்கள். நீங்கள் வந்தீர்கள். திரும்பவும் மக்கள் தீர்ப்புக்கொடுப்பார்கள். அது வேறு விஷயம்.

மக்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடும்படியான பிரச்சினை களை வீணாகக் கிளப்பிவிடாதீர்கள். முன்பு அப்படித்தான் மொழிக் கொள்கையில் இந்திய வேண்டாம் என்றார்கள். தாய்மொழி தமிழ், இணைப்பு மொழி ஆங்கிலம், விரும்பிப் படிக்கிறவர்கள் இந்தியைப் படிக்கட்டும் என்று வைத்திருந்தோம். அதை எடுத்தீர்கள். மாணவர்கள் உங்கள் பின்னால் அன்றைக்கு வந்தார்கள். இரண்டு வருடம் என்.ஸி.ஸி. இல்லாமலேயே இருந்தது. இன்றைக்கு உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு டாக்டர்கள் வேண்டும் என்கிறபோது இந்தி தெரி யாது எப்படிப்போவது? இவர்களுடைய வேலை வாய்ப்பை எல்லாம் அன்றைக்கே அழித்துவிட்டீர்களே, இப்போதுதான் மாணவர்களும் ஊரா ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். விரும்புகிறவர்கள் இந்தி படிக்க

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்] [1970 செப்டம்பர் 3]

வசதி கொடுத்திருந்தால் இன்றைக்கு அங்கே போவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருந்திருக்கும் அல்லவா? ஆக, நாம் எதைச் செய்தாலும் எதிர்காலக் கண்ணோட்டத்தோடு செயல்படவேண்டும்.

மத்தியில் எதற்காக ரெசிடுவரி பவர்ஸ் இருக்கவேண்டும்? திடீரென்று தாக்குதல் வந்தது, என்ன செய்வது? 1962-ல் சீனாக்காரன் தாக்கினான். அதில் இருந்து பாடம் கற்றுக் கொண்டோம். 1965-ல் பாகிஸ்தான் தாக்கியபோது தேசம் முழுவதும் ஒன்றாக இருந்து திருப்பி அடித்தோம்.

இன்றைக்கு முதல் அமைச்சருக்கு என்று ஒரு நிதி இருக்கிறது? முதல் அமைச்சர் நிவாரண நிதி? அது எதற்காக இருக்க வேண்டும்? திடீரென்று தீ விபத்து, வெள்ள விபத்து ஏற்படுகிறபோது முதல் அமைச்சர் அந்த நிதியில் இருந்து நிவாரணம் அளிக்கிறார். அது போலத்தான் ரெசிடுவரி பவர்ஸும் மத்தியில் இருக்கிறது.

அதைத் தவறாக அவர்கள் பயன்படுத்தினால் அதைக் கேட்க நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. இப்போது இந்தத் தீர்மானம் அவசியமா? உத்தியோகப் பற்றற்ற தீர்மானம் வருகிறபோது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆதரிப்பதாக ஐதிகம் இருக்கிறதே, அது இதற்குச் சரியல்ல. இது பொருத்தமற்ற தீர்மானம். அரசுத் தரப்பிலும் இதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ளாததற்கு என்ன காரணம் சொன்னாலும் சரி. இன்றைக்கு நாட்டை எதிர்நோக்கியுள்ள பல சிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. இந்த நேரத்தில் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு தனிக் கொடிக்கு அவசியம் இல்லை என்பதே என் கருத்து.

நாம் இப்போது எந்தத் தவறைச் செய்துவிட்டாலும் அது எதிர்காலத்தில் தீர்க்க முடியாத ஒன்றாகப் போய்விடும். ஆகவே இதில் உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்காமல் உள்ளத்திற்கு இடம் கொடுத்து, கருத்துக்கு இடம் கொடுத்து, சொல்லுக்கு இடம் கொடுக்காமல் செயலில் இறங்க வேண்டும். இந்திய சர்க்காரிடம் இருந்து அதிக நிதி உதவியைக் கேளுங்கள். நாங்களும் ஆதரிக்கிறோம். மத்திய சர்க்காரிடத்திலே அதிக நிதி உதவி பெற வேண்டும் என்பதுதான் காமராசரின் அடிப்படைத் தத்துவம். முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய குறைகளை, வேண்டுகோளைச் சரியான முறையில் கேட்டுத் தீர்த்து இருந்தால், இத்தகைய கோரிக்கைக்கே இடமில்லாது போய் இருக்கும். அதைச் செய்ய இப்போதுள்ள பிரதமர் தவறிவிட்டார்கள் என்பதுதான் அவர்களுடைய குறை பாடு. அதைத்தவிர மத்தியில் ஒருங்கிணைந்த அதிகாரம் இருப்பதில் தவறு என்ன? நாம் ஒரு குடும்பத்தில் இருப்பதுபோலத்தான் இருக்க வேண்டும். பெடரல், சமஷ்டி எல்லாம் வெள்ளைக்காரன் காலத்திலேயே பேசப்பட்டுவிட்டது. 3 பிரிவாக பிரிக்கிற கதை எல்லாம் பழங்கதை புளித்துப் போன கதை.

நமக்கு வேண்டியது நிதி, திரு ஹாண்டே அவர்கள் சொன்ன மாதிரி இன்கம்டாக்சில் முன்பு 40 சதவீதம் இருந்தது. இப்போது 67½ சதவீதம் ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. 75 சதவீதம் வேண்டுமென்று கேளுங்கள். மத்திய சர்க்கார் போடுகிற வரி எதுவாக இருந்தாலும்,

1970 செப்டம்பர் 3] [திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

மாநிலத்திற்கு இவ்வளவு பர்சென்ட் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இன்னும் தொழில் லைசென்சை எடுத்துக்கொண்டால் நமக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது. அதனால் எத்தனை தொழில்கள் வர முடியாது இருக்கிறது என்று தொழில் அமைச்சர் கூறலாம். எடுத்துக்கொண்ட தொழில்களை எல்லாம் நாம் ரொம்ப உருப்படியாக நடத்தி விட்டோமா என்று பார்க்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு மாநிலத்திற்குத் தனிக்கொடி என்றால் அப்புறம் மாவட்டங்களுக்குத் தனிக்கொடி—இங்கேதான் சோழ மண்டலம், பாண்டிய மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் என்றெல்லாம் இருக்கிறதே, அப்புறம் 375 பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு தனித்தனி கொடி—கோயம்புத்தூரில் எங்களுக்குத் தனிக் கொடி வேண்டுமென்று கேட்போம், வன்னியர் தனியாகக் கொடி கேட்பார்கள். கதை ஒன்று உண்டு. முருகன் பிரம்மாவை சிறையில் அடைத்து விட்டார். அவரை விடுவிக்க எல்லோரும் போனார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : எந்தச் சிறையில்.....

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : எந்தச் சிறையானால் என்ன? உங்களுக்குத்தான் அதில் நம்பிக்கை இல்லையே. அவர்கள் எல்லோரும் சென்று சிருஷ்டிகர்த்தாவை பிடித்து அடைத்துவிட்டாயே, இனி என்ன செய்வது என்கிறார்கள். அதற்கு அவர் நானே சிருஷ்டி பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லி எல்லா மானிடர்களையும் ஒரே மாதிரியாக படைத்து விட்டார். யார் ஆண், யார் பெண், யார் அம்மா, யார் சகோதரி என்று தெரியாமல் திண்டாடினார்கள். பிறகு அந்த பிரம்மாவைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தார்கள் என்று கதை உள்ளது.

அதுமாதிரி இவர்கள் தனிக்கொடிக் கேட்கிறார்கள். எல்லோரும் கொடியைப் போட்டுக் கொண்டுபோனால் என்ன ஆவது? தேசியக் கொடியும், காங்கிரஸ் கொடியும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது. நாங்கள் போனால் காங்கிரஸ்காரர்கள் போகிறார்கள் என்று மக்கள் நினைக்கிறார்கள். தேசியக் கொடியைப் போடுவதற்கு அவர்கள் கூச்சப் படுகிறார்கள். முதலிலேயே கட்சிக் கொடியைப் போட்டுக் கொண்டார்கள். அப்புறம் முதலமைச்சர் அவர்கள் பார்த்தார்கள். அதேமாதிரி கொண்டு வந்து விட்டால் என்ன? ஐடென்டிபிகேஷன் செய்ய வசதியாக இருக்க வேண்டுமென்று கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். என்ன ஐடென்டிபிகேஷன்? தேசியக் கொடியைப் போடுவதற்குக் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டு காங்கிரஸ் கொடியாக இருக்கிறதே என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஒரு தனிக்கொடிக் கேட்கிறார்கள். இது நியாயமா? இது ஒரு ஆர்க்யுமெண்ட்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அப்படியானால் கவர்னர் மாளிகையில் தனிக்கொடிப் பறக்கிறதே. அவர்களும் தேசியக் கொடியைப் பறக்க விடுவதற்குக் கூச்சப்படுகிறார்களா? ஜனாதிபதியின் மாளிகையில் தனிக்கொடிப் பறக்கிறதே, அவர்களும் தேசியக் கொடியைப் பறக்கவிடுவதற்கு கூச்சப்படுகிறார்களா?

[1970 செப்டம்பர் 3]

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : எனக்குத் தெரியும். பொடிவைத்துப் பேசுவதிலே கெட்டிக்காரர்கள். ஆகையால் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் எல்லாம் தனிக்கொடி கேட்பார்களே (மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி:—கேட்கட்டும்!) அப்படியானால், லட்சக்கணக்கான கொடிகளாக பறக்கும். ஆகவே இந்த நிலை தேவைதானா?

என்னுடைய பரந்த உள்ளம் என்று சொன்னார்கள். கொடியைத் தனிப் பிரச்சினையாக செய்தார்கள். நிதியைப் பற்றிக் கேளுங்கள். நாங்களும் சேர்ந்து போராடுகிறோம். இதிலே அபிப்பிராயபேதம் இருக்கமுடியாது. மத்திய சர்க்காரிடத்திலே எங்களுக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் நஞ்சம் இருந்தால், அதை வைத்துப் போராடுவதற்கு தயாராக இருக்கிறோம். தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய எதிர்கால பிரச்சினை நம்முடைய சந்ததியாருடைய பிரச்சினை. ஆனால் நாட்டைப் பிரிக்கும்படியான எண்ணத்தை, மக்கள் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடும் படியான விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று என்கட்சியின் சார்பில் சொல்லிக் கொண்டு எனது பேச்சை முடிக்கிறேன்.

8. அமைச்சர் விளக்க உரை

தாம் கேள்வி நேரத்தில் அளித்த துணைவிடை குறித்து உணவு—வணிகவரித் துறை அமைச்சரின் விளக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்றத்தில் நான் இன்று கேள்வி நேரத்தின்போது சொல்லிய பதிலில் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து தகவல் வந்திருக்கிறது என்று சொன்னேன். அதற்காக வருந்துகிறேன். மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து வரவில்லை. ஆனால் டெல்லியிலுள்ள நமது அரசாங்கத் துறையிலிருந்து வந்திருக்கிறது. உணவுச் செயலாளர் அவர்கள் பதில் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

7. தனியார் அலுவல்கள்—தொடர்ச்சி

தனித் தீர்மானம்—தொடர்ச்சி

மாநில தன்னாட்சி பெற மத்திய அரசிடம் உள்ள அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல்—தொடர்ச்சி

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இந்தத் தீர்மானத்தைப் பற்றி, கொண்டு வந்த நான் அன்றும், இன்றும் நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் உட்பட மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலர் விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு, கருத்துக்களை எல்லாம் வெளியிட்டார்கள். நான் அந்தக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் இங்கு விரிவான ஒரு உரையை நிகழ்த்த விரும்பவில்லை. ஏனென்றால், நான் தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவதெல்லாம், பொதுவாக இந்தத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்த வேண்டாம் என்றுதான் கேட்டுக் கொள்ளப் போகிறேன். வலி